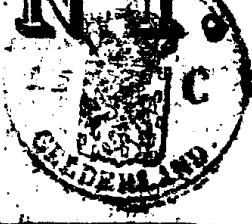

ARNHEMSCHE COURANT

ZATURDAG 17 APRIL.

De prijs dezer Courant, die gergeld vijfmaal
s weeks wordt uitgegeven, en wel op Dingsdag,
Woensdag, Donderdag, Zaterdag en Zondag is
f 1.00 in de drie maanden.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf
regels, f 1.00, en voor elken regel daarboven 20
centen, behalve 35 centen bezegelt, voor elke
plaatsing.

Het ontwerp van wet tot regeling van het Nederlandsche muntwezen.

Zoo men een sprekend bewijs wil hebben van den weifelenden slakkingang, welken ons bestuur gaat, en hoe de een minister den anderen navolgt, de geschiedenis van ons muntwezen is, bovenal in staat er ons een te leveren. In 1816 besloot men tot het maken van eene nationale munt en nam men twee standpenningen, eenen gouden en eenen zilveren, aan, maar bij de ten-uitvoerlegging der wet stuitte men op zwaarigheden, welke men twintig jaren liet bestaan, voordat men aan hare opruiming dacht; toen benoemde men eene staatscommissie, welke onderzoeken zou, wat gedaan moest worden; drie jaren later nam men nog minder dan een halven maatregel. Intusschen nam de geldsnoerij hand over hand toe, elk jaar wachst kostte den staat schatten: de ministers, hoe dikwerf ook aangemaand, hoe dikwerf gevraagd, waar dit eindigen moest, zagen in stilte het nadeel aan, dat hunne traagheid den staat dagelijks deed ondervinden. Eindelijk dwongen de omstandigheden in 1843 den heer VAN HALL handen aan het werk te slaan en nu, na eenen langdurigen arbeid, begint hij ook hier de zaken te regelen. De hoofdzwaarigheid, op welke men gestuit was, bestond daarin, dat men eenen dubbelen standaard; goud en zilver had aangenomen. Naarmate de reden, in welke men beiden tot elkander gesteld had, boven of beneden de waarheid was, zag men het een of het ander der beide metalen wegvloeijen. De yreendeling kon voordeel uit de dwaling genieten; voor ons gaf zij tot meer dan eene ongelegenheid aanleiding. Waarmede anders moest nu de minister dien het in ernst om doelmiddende verbetering te doen was, en die eenig begrip had van hetgeen hem te doen stond, beginnen dan met het verwerpen van den dubbelen standaard er eenen aan te nemen? Na standaard, gewigt, gehalte der munt te hebben geregeld, kon men aan het inwisselen en hermunten gaan, dit had de minderheid in 1839 verlangd, dit wenschte de meerderheid in 1845. Maar dan zou de heer VAN HALL zijn eerste plan hebben moeten opgeven, dan zou de heer VAN HALL hebben moeten bekennen, dat hij gedwaald had, toen hij eerst het huis wilde oprigten en daarna de grondslagen leggen en tot zulk eene erkenning is de heer VAN HALL niet verstandig genoeg. Het heette toen, dat men daartoe geen tijd genoeg had; na jaren lang het geldsnoerjen stil te hebben aangezien, was er eensklaps geen

oogenblik vertoef meer mogelijk. Waarom had de minister in 1843, toen hij zich „hoewel niet dan gedwongen en bewust van zijne zwakke krachten,” voorloopig met de portefeuille van finantiën belastte, de grondslagen van ons muntstelsel niet gelegd? Hij had geen geld, zal hij zeggen; dit was niet dadelijk noodig, men had slechts de beginselen te stellen; men beraamde immers, ten einde de zaken tot 1850 zoo wat aan den gang te kunnen houden, daarenboven, eene monsterleening; de minister had dan geruimen tijd vroeger met de hermunting gereed kunnen zijn, hij had dan de natie vrij wat tonnen gouds en menigeen de verleiding, welke hem op het schavot of in den kerker moest brengen, bespaard. Neen, de minister vond goed de verkeerde wereld te spelen en begon het gebouw met het dak. Geene enkele maand uitstel, en dat was toch wel het langste, dat hij, zonder erkenning zijner volstrekte ongeschiktheid, vorderen kon, was meer mogelijk: liever alles het onderst boven gekleerd, dan eenige weinige dagen gewacht, ten einde de kwaal in het hart te genezen. En zulk een noemt zich staatsman!

Men begon dus met de hermunting, op het gevaar af, dat zich eene nieuwe storing der reden tusschen beide metalen, hetzelfde verschijnsel als vroeger, het wegvloeijen van het duurste, mocht vertoonen. Na een tijdsverloop van twee jaren komt men nu, eindelijk, op de zaak terug en nu haar uit haar verband te hebben gerukt, besluit men eenen enkelen standaard, en wel den zilveren, aan te nemen. Het bestaan van eenen dubbelen standaard is te nadeelig, dan dat wij dit afkeuren; integendeel, wij zouden het opruimen, zoo de minister het verstand had, te erkennen, dat hij vroeger verkeerd handelde, maar ook hier komt de kleinheid en bekrompenheid van den landstroom terondig voor den dag, die den berouw op datgene, waarover hij zich behoorde te schamen, die nu voor hooge staatkundige wijsheid wil laten doorgaan, wat niets dan een zijner gewone flaters was. Zóó handelde niet Englands eerste minister, SIR ROBERT PEEL: Toen hij op den vrijen graanhandel aandrong, tegen welken hij zich vroeger verzet had, verklaarde hij niet, dat hij dit deed, dewijl het tegenwoordig oogenblik daartoe beter geschikt was, maar hij erkende volmondig, dat hij vroeger gedwaald had en zijne dwaling herstellen wilde.

Zelfs in het goede, dat onze ministers doen, ontdekt men hunne bekrompenheid. Het is goed den enkelen standaard, in plaats van den dubbelen, in te voeren; maar het is meer dan belagchelijk, het als een bewijs van hooge staatkundige

wijsheid te roemen, dat men daarmede achteraan komt sukkelen.

Buitenlandsche berigten.

ITALIE.

Van de Italiaansche grenzen, 7 april. Particuliere brieven uit Rome deelen mede, dat de Fransche gezant, graaf Rossi, bij de pausselijke regering stappen gedaan had, om haar te bewegen tot de terugroeping der jesuïten uit Zwitserland mede te werken, en dat de paus niet ongenegen scheen, den een of anderen maatregel des betreffende te ondersteunen, welke geschikt zijn kon, om tot de herstelling van den kerkelijken vrede en de staatkundige orde in Zwitserland bij te dragen.

DUI TSCHLAND.

Frankfort, 12 april. De geruchten, volgens welke er eene toenadering van Oostenrijk tot het Tolverbond te verwachten is, hebben dezer dagen meer schijn van waarheid bekomen. Daaroftrent moeten thans tusschen de Oostenrijksche en Pruisische regeringen onderhandelingen geopend zijn.

PRUISSEN.

Van den Rijn, 12 april. Sedert eenigen tijd bemerkt men hier, niet zonder bevreemding, plotselingen stilstand in de onderhandelingen, tusschen het Nederlandsche kabinet met Frankrijk eenerszijds en met de Tolverbonds-staten anderzijds. Men beschouwt zulks als een gevolg van de besluiteloosheid der Nederlandsche regering.

ENGLAND.

Londen, 12 april. Er heeft zich alhier eene maatschappij gevormd tot den invoer van buitendlandsch slagtree.

— De prijs van het brood is wederom met $\frac{1}{2}$ p. verminderd.

De Daily News deelt het volgende mede: Brieven uit Schotland gewagen van eene gebeurtenis, die de algemeene verwondering wekt. De lord-luitenant van Schotland, die ook pair is van Schotland, is plotseling verdwenen, eene menigte wissels achterlatende, zorende de handteekening van zijn zoon en andere bloedverwanten. Deze handteekeningen zijn door die personen voor valsch verklaard. Men zegt, dat aanzienlijke geldsommen, tot weldadige doeleinden bestemd, ook door deze omstandigheid verloren zijn gegaan.

Binnenlandsche berigten.

Gravenhage, 15 april. De arrondissements-regtbank alhier heeft heden uitspraak gedaan in de zaak van den kantonregter te Naarden tegen den heer F. W. G. Linck en beslist, dat het dezer laatste ten laste gelegde feit geen laster daarstelde, maar op zijn hoogal simple injure en dienvolgens overeenkomstig de subordonate conclusie van den heer Léon, verdediger des heeren Linck, dezen naar den bevoegden kantonregter gerenoveerd, met veroordeeling van den staat in de kosten.

Rotterdam, 15 april. Heden morgen zijt met de Engelsche mail-stoomboot naar Londen vertrokken de Wel Ew. heer ds. Scholten, echtgenoot, kinderen en zusters, van welke laatste plaats zij alsnu de reis naar Amerika zullen vervolgen, om aldaar hunne geloofsgenooten, die met de zeilschepen vertrekken, te verbeiden.

's Hertogenbosch, 13 april. Heden morgen is de schrijver van het bekende dichtstuk, getiteld: De verstootelinge, geplaatst in den Noord-Brabander van 18 december 1846, door de arrondissements-regtbank alhier schuldig verklaard aan laster en dien ten gevolge veroordeeld tot drie maanden gevangenzetting, f 500 boete, met ontzetting van de burgerlijke regten voor den tijd van 7½ jaren. Van dit vonnis zal, maar men vermoent, worden geappelleerd.

's Hertogenbosch, 14 april. Het provinciaal gerechtshof heeft, bij arrest van heden, het vonnis bevestigd der arrondissements-regtbank te Middelburg, waarbij de uitgeefster der Vlissingche Courant was veroordeeld tot eene geldboete van f 150 wegens smaad en hoob der Tweede Kamer der Staten-Generaal aangedaan. Van dit arrest is cassatie aangeeteekend.

Arnhem, 16 april. Onderstaande deelen wij den zooveel mogelijk woordelijken inhoud van de **TROONREDE** mede, met welke de koning van Pruisen de zitting van den vereenigden landdag op 11 april II. geopend heeft:

»Doorluchtige, edele vorsten, graven en heeren! Lieve, getrouwe standen uit de ridderschap, steden en landgemeenten! Ik heet u, uit den grond mijns harten welkom, op den dag der voltooiing van een groot werk mijns zaligen, onvergetelijken vaders, konings *Frederik, Willem III.*, glorierijke gedachtenisse.

»Het edele gebouw van standelijke (*Ständische*) vrijheden, welks acht magtige pijlers de hoogzalige koning diep en ouwrikbaar in de eigendommelijkheid zijner landen gegrondvest heeft, is heden door uwe vereeniging, voltooid geworden. Het heeft zijn schutend dak ontvangen. De koning wilde zijn werk zelf voleindigen, maar zijn voornemen leed, helaas! schipbreuk, op de onuitvoerbaarheid der hem voorgeslede ontwerpen. Daaruit zijn misstanden en omstandigheden geboren geworden, welke zijn heldere blik met smart waarnam, bovenal de onzekerheid, welke op menigen edelen bodem ruime baan aan het onkruid overliet. Zegenen wij, echter, nog heden, het geweten van den trouwen, lieven (geliefden?) koning, die eigene, vroegere zegepraalen versmaadde, om zijn volk voor lateren ondergang te bewaren en laat ons zijn aandonken ook daardoor eeren, dat wij zijn eindelijk, in deze oogenblikken, voltooid werk niet al aanstonds door nieuwigheids-zucht in de waagschaal stellen. Bij voorraad weiger ik mijne medewerking daartoe. Laat ons den tijd en vooral de ondervinding afwachten en het werk, gelijk dit betamelijk is, ter verdere ontwikkeling en vorming in handen der Goddelijke Voorzienigheid overgeven. Sedert den aanvang der werking en werkzaamheid van de provinciale standen, heb ik het gemis van éénheid in ons standelijk leven (standenwezen) ontwaard en mij de ernstige vraag ter gewetensvolle beantwoording gesteld: hoe daarin te voorzien zij? Mijne besluiten ten deze zijn sedert lang tot rijpheid gekomen. Terstond na mijne komst tot de regering, heb ik de eerste schrede tot derzelve ten-uitvoer-legging gedaan door de vorming der standelijke commissiën (*ständische Ausschüsse*) en spoedig daarop door derzelve zamenroeping. Gij weet, mijne heeren! dat ik de commissie-dagen (*Ausschuss-Tage*) alsnu periodiek gemaakt en hun de vrije beweging der provinciale landdagen gegeven heb. Voor den gewonen loop der zaken zal hare werkzaamheid of werkring de verlangde éénheid daarstellen. Maar de wet van 17 januari 1820, betreffende de staatschuld, geeft, in haar niet ten uitvoer gelegde gedeelte, den standen regten en legt hun plichten op, welke noch door provinciale vergaderingen, noch door commissiën (*Ausschüsse*) kunnen geöfeneerd worden.

»Als erfgenaam eener ongedeerde (*ungeschwächte*) kroon, welke ik mijnen opvolgers ongedeerd bewaren moet en wil, ken ik mij, wel is waar, volkomen vrij van alle verplichting opzigtens dat, wat niet ten uitvoer gelegd werd, bovenal, opzigtens dat, van welks uitvoering het eigen, waarachtig-landsvaderlijk geweten mijns verhevenen voorgangers hem teruggehouden heeft. Deze wet is, echter, in alle hare wezenlijke deelen, ten uitvoer gelegd; daarop is een regtsgebouw opgetrokken, daarop zijn eeden afgelegd en dezelve heeft zich, ook voltooid, gelijk zij is, door eene praktijk van 27 jaren als eene wijze wet doen kennen. Daarom beu ik, met een gekroost-gemoed, maar met de geheele vrijheid der koninklijke magts-volkomenheid (*Machtvollkommenheit*) aan het werk harer algeheele voltooiing gelogen. Ik ben, echter, onvraoelijk vijand van alle willekeur en moest vooral afkeerig zijn van het denkbeeld, om eene standenvergadering kunstmatig-willekeurig zamen te stellen, welke de edele schepping des dierbaren konings, de provinciale landdagen, zou ontsierd hebben. Het was daarom, sedert vele jaren, mijn vast voornemen, om deze, door de wet gebodene, vergadering niet dan door de vereeniging der provinciale landdagen-zelven te formeren.

»Zij is geformeerd. Ik heb haar alle, uit die wet voortvloeiende, regten toegekend, en meer, ja veel meer dan alle toezeggingen des hoogzaligen konings inhielden: ik heb haar ook gegeven het recht tot *bewillinging der belastingen*, binnen zekere, noodzakelijke grenzen: een recht, mijne heeren! welks verantwoordelijkheid veel zwaarder weegt, dan de eer, welke het geeft. Deze gewichtige vergadering zal, van nu af, belangrijke tijdperken in de geschiedenis van ons staats-leven vullen, welke in mijn patent (besluit) van 3 februari II. bij voorraad, worden aangeduid. Verwezenlijken zich deze, zoo ben ik voornemens, de landdagen voortdurend (*jederzeit*) om mijnen troon te vereenigen, het welzijn mijner landen met u in overweging nemen en u gelegenheid geven tot de oefening uwer regten. Ik heb mij, echter, de uitdrukkelijke bevoegdheid voorbehouden, ook zonder de wettelijke aanleiding, redenen, (*Veranlassungen*), deze groote vergaderingen te beleggen, wanneer ik het goed en nuttig vinde en ik zal het gaarne en meerimalen doen, indien deze landdag mij het bewijs levert, dat ik het kunne, zonder hoogere regeerpligten te schenden.

»Mij en mijns vaders vrij en trouw volk heeft al de wetten, welke beiden wij aan hetzelfde, ter handhaving zijner hoogste belangen, gegeven hebben,

en, met name, de wetten van 3 februari II., die warme dankbaarheid ontvangen en *wee* hem, die 's volks dankbaarheid mogt willen bederven, of in ondank doen omtaarden.

»Ieder Pruisisch onderdaan weet, sedert 24 jaren, dat over alle wetten, welke zijne vrijheid en zijnen eigendom raken, vooraf met de standen is beraadslaagd geworden. Van dit oogenblik af, echter, weet ieder, dat ik, alleen met noodzakelijke uitzondering voor het geval van oorlogs-rampen, geene staats-leening sluiten, geene belasting verhoogen, geene nieuwe belasting opleggen zal, buiten vrije toestemming van alle standen.

»Edele heeren en getrouwe standen! Ik weet, dat ik met deze regten een kostbaar kleinood der vrijheid aan uwe handen toevertrouwe en gij zult het getrouwelijk bewaren. Maar ik weet ook even zeker, dat menigeen dit kleinood miskent, dat het velen niet bevredigt. — Een gedeelte der drukpers, bij voorbeeld, vordert van mij en mijne regering, niets minder dan eene omwenteling in kerk en staat en van u, mijne heeren! daden van klemmende ondankbaarheid, onwettigheid, ja, ongehaaraamheid. Ook zien velen, en onder dezen zeer regtschapene (*redliche*) mannen, ons heil in de herschepping der natuurlijke verhouding tusschen vorst en volk in een conventioneel staats-wezen, in oorkonden beschreven, met eeden bezegeld.

»Mogt toch het voorbeeld van het eene gelukkige land, welks constitutie de eeuwen en eene weergalooze erfelijke wijsheid (*Erb-Weisheit*), maar geen stuk papier, gemaakt en govormd hebben, niet voor ons verloren gaan en die waardeering ondervinden, welke het verdient! Bereiken andere landen langs anderen weg, dan dat volk en wij, namelijk, langs den weg »van gemaakte en gegevene» constitutiën, hun geluk, zoo moeten en willen wij hun gelaksstaat opregt en broederlijk met hen loven. Wij willen met de meest geregt bewondering het verhevene voorbeeld aanschouwen, dat het aan den sterken wil van ijzeren consequentie en hooge wijsheid gelukt de bedenkelijke stellingen dezer toestanden te boven te komen, bezwaren derzelve ter zijde te stellen en te overwinnen, bovenal dan, wanneer het strekt tot heil van Duitschland en tot handhaving van den Europeischen vrede. Pruisen, evenwel, mijne heeren! is niet geschikt voor die toestanden (*kann diese Zustände nicht ertragen*). Vraagt gij mij: Waarom? zoo antwoorde ik: Werpt één blik op de kaart van Europa, op de ligging van ons land, op onze organisatie; volgt de lijnen onzer grenzen, weegt de magt onzer naburen, vóór alles, slaat het oog in onze geschiedenis! Het is Gods welbehagen geweest, Pruisen door het zwaard groot te maken, door het zwaard des krijgs naar buiten, door het zwaard des geestes naar binnen. Maar, waarlijk, niet door dat van den *negatieven loochnings-geest* (*vernennenden Geist*) des tijds, doch door dat van den geest van *orde en tucht*. Luide zeg ik het, mijne heeren! Gelijk op het krijgsveld, buiten het allerdringendst gevaar en zonder de grootste dwaasheid, slechts één wil kan bevelen, zoo kan het lot van dit land, zal het niet oogenblikkelijk van zijne hoogte nederstorten, slechts door éénen wil bestuurd worden. — en beging de koning van Pruisen eene *euveldaad*, indien hij van zijne onderdanen de volgzzaamheid van een' slaaf vorderde, hij zou, in waarheid, eene nog veel grootere euveldaad plegen, indien hij niet dat van hen wilde eischen, wat de kroon des vrijen mans is, de gehoorzaamheid om Gods en des gewetens wille. — Heer, wien welligt de zin dezer woorden mogt verontrusten, wijs ik alleen op de ontwikkeling onzer wetten, sedert de reeks eener eeuw, op de standelijke edikten en, eindelijk, op deze vergadering en hare regten. Daar zal hij, zoo hij wil, geruststelling vinden.

»Edele heeren en getrouwe standen! Ik gevoel mij gedrongen tot de plegtige verklaring: dat het aan geene magt ter wereld gelukken zal, mij te be-wegen, om de natuurlijke, juist bij ons, door hare innerlijke waarheid, zoo magtig makende, *verhouding tusschen vorst en volk in eene conventionele, constitutionele te herscheppen* en dat ik het nu en nimmermeer gedoogen zal, dat er tusschen onzen Heer God in den hemel en dit land een beschreven blad papiers, als ware het eene tweede Voorzienigheid, *ingeschreven, (ingedrongen, ingedrongen) worde, om ons met zijne paragrafen te regeren en door deze de oude, heilige trouw te vervangen*. — Tusschen ons zij waarheid. Van éene zwakheid ken ik mij geheel vrij: Ik streef niet naar ijdele volksgunst. (En wie zal dat kunnen, die bij de geschiedenis heeft ter schoolgegaan?) Ik streef alleen daarnaar, dat ik mijn plicht, naar mijn beste weten en mijn geweten, vervulle en den dank mijn volks *verdiene, al zou deze mij ook nimmer ten deel vallen*.

»Het heeft mij dikwerf, in de eerste jaren mijner regering, leed gedaan en ongeduldig gemaakt, dat ik niet bij magte was, hinderpalen op te heffen, welke eener vroegere (*frühere*) bijeenroeping uwer vergadering, edele heeren en getrouwe standen! in den weg stonden. Ik heb ongelijk gehad. Wij zouden ons, wederkeerig, aan veelvuldige ervaring armer hebben ontmoet; armer aan veelvuldige ervaring, deels van kostelijken aard, maar over het geheel, zoo niet altijd sreeleud, toch voor ons onschatbaar. Thans ligt de ondervinding van zeven jaren daar voor ons open en, God geve het! *niet zonder vrucht*. Helwoelen en drijven der partijen, aan de eene zijde, de gezindheid mijns volks, aan de andere is

thans klaar en onloochenbaar. Het is een heerlijk voorrogt van het koninklijk ambt, de dingen altijd en onverschrokken bij hunnen waren naam te mogen noemen. Dat zal ik heden, uit het oogpunt van pligts-ervulling, ten uwen aanhoore doen. Thans bid ik u, mij een' oogenblik te volgen, om, met een' scherpen blik, den toestand der dingen bij ons te beschouwen.

»De nood, die gansch Europa in de laatste jaren bezocht heeft, is ook tot ons doorgedrongen, hoezeer dan ook met mindere hevigheid, dan in andere landen. Hij heeft ons wel-voorbereid gevonden en ik kan van mijne regering het vereerende getuigenis afleggen, dat zij getrouwelijk het hare, tot leniging van den ramp, gedaan heeft; ook zijn er middelen voorhanden, om dien nood verder af te wachten, indien God ons met een nieuw misgewas straffe. Hier moet ik, echter, gewag maken van de private weldadigheid, welke zich in ons midden, op nieuw, zoo heerlijk, op eene het hart goeddoende wijze, heeft doen kennen en ik breng haar hier, ten uwen aanhoore, den cijns mijner bewondering en dankbaarheid. Maar gaan wij verder.

»De amortisatie der staats-schuld wordt voortgezet. De belastingen zijn verminderd, de financiën geregeld. Zij stellen mij, tot mijne groote voldoening, in staat, heden den provinciën, ten behoeve harer kassas een gift aan te bieden van 2 000 000 Rthlr.

»Administratie en regtspleging zijn bij ons zoo onvermengd (*lauter*) als nauwelijks in eenig ander land; bij de regtbanken zijn mondelinge voordragt en openbaarheid ingevoerd (*angebahnt*); werken aan wegen, kanalen, landsverbeteringen van allerlei aard zijn in vroeger ongekende menigte in gang; wetenschap en kunst verheugen zich in zeldzamen bloei; de nationale welstand is toenemende; handel, nijverheid en neringen, hoewel, helaas! niet verschoond van de reactiën ten deze in geheel Europa, leveren, naar omstandigheden, een bevredigend uitzigt op; vaderlijke voorzorg en de meeste toegankelijkheid zijn gewis nergens te miskennen; de drukpers is zoo vrij, als de bondswetten het maar, bij mogelijkheid, gedoogen; vrijheid van geloof, ons aloude geloof, en vrijheid van geweten gaan eendragtighand aan hand en — mijn geregt trots en sterk schild — mijn heiliger in linie-troepen en landweer is weergalooz te noemen.

»Met onze naburen en de wogendheden, aan deze en gene zijde van de wereldzee, staan wij in de beste verstandhouding en de band tusschen ons en onze Bondsgenooten, in vereeniging met welke wij eenmaal Duitschland bevrijdden en van wier gezegende eendragt met ons de handhaving des schier 32-jarigen vredes van een groot deel van Europa afhangt, is vaster en inniger dan ooit.

»Veel konde ik hier *nog bijvoegen*, geschikt, om id (oetmoedigen) dank te doen buigen voor God, maar het zij genoeg. Want het is volkomen voldoende, om dezen dank en eene tevredenheid te regtvaardigen, welke, ondanks menigen billijken wensch, maar bij redelijke schikking (of, *vergelijking*?) (*Vergleich*), geheel natuurlijk blijkt. Vooral zou men meenen, dat de pers dankbaarheid en tevredenheid allerwege moest bevorderen, want ik durf het wel zeggen, dat juist de pers mij, in bijzondere mate, haren dank schuldig is. *Edele heeren en getrouwe standen!*

Ik doe een beroep op uwe Duitse harten, om dezen dank te billijken, te waardeeren (würdig). Bij al de hulde aan en erkennten van het ervolte streven, om de pers door een' edelen en bepaalden geest op te heffen, is het toch niet te betwifelen, of een deel derzelve is beziel met een' doffen en verdorven geest, een' geest van opwinding tot omverwerping en de schandelijkste logenachtigheid, *smadelijk voor de Duitse trouw en de Pruisische eer*. Ik weet, dat de onbevleete volks-zin vaststaat, maar laat ons daarom het oog niet sluiten voor de booze vruchten van den boom des kwaads, welke voor ons uitgestald worden en aanschouwelijk gesteld in den vorm van kwalijke stemming, wantrouwen en treurige vrees-aanjaging van de zijde van het liberalismus en die hand aan hand gaan met nog droeviger ondervinding, die van openlijke ongehoorzaamheid, geheime zamenspanning, verklaarden afval van alles, wat goeden menschen heilig is, en poging tot . . . koningsmoord. Ja, tot in onze lands-kerken zijn deze vruchten aanschouwelijk naast den tweevoudigen dood in onverschilligheid en fanatisme. Maar het kerkelijke is niet op zijne plaats in de standen-vergadering. Het heeft in beide de confessiën zijne regtmatige organen. De herinnering aan één geloof kan ik, evenwel, heden onmogelijk achterwege laten en dit uit overweging van den ontzettenden toelag van bedrog jegens mijn volk te plegen opzigtens zijn heiligste kleinood: het geloof aan zijnen en ons aller Goddelijken Heiland, heer en koning. Dit beginsel, nu, (en hierbij stond Z. M. op en sprak deze woorden staande en met opgehevene regterhand) luidt: *»Ik en mijn huis, wij willen den Heer dienen!*»

»Ik veud den bedroefden blik van de verdooldheid van weinigen af en op mijn geheele volk. Daar heldert mijn blik zich op en baadt mijn oog in vreugde-tranen, daar, mijne heeren! vind ik, bij alle zware regerings-beproevingen, mijnen troost. Mijn volk is nog het oude, christelijke volk, het brave, trouwe, dappere volk, hetwelk de (veld-)slagen mijner vaderen geslagen heeft en welks eertolte eigenschappen met de grootte en den roem des vaderlands toegenomen zijn; hetwelk zich eenmaal, gelijk goed

ander dit ooit deed, in de dagen van tegenwoord, met zijn vaderlijken koning vereenigde en hem, vervolgens, als op zijne behouders van zegpraal tot zegpraal droeg; een volk, mijn heeren! dikwijls bezocht met de kunstgrepen der verleiding, maar altijd beproefd bevoegd in zijne trouw. Ook uit de geweldigste dezer beproevingen zal het gelouterd te voorschijn treden. Want reeds wordt het booze spel met het christendom, het misbruik der godsdienst tot een middel van omverwerping, meer en meer in het ware licht geplaatst, als heiligschennis ge- waardeerd en — het verliest zijn spel. Ook is mijn reisvat vertrouwen op volks-liefde, als op het zekerste blusch-middel des moordbrands (Mordbrand), nog altijd heerlijk beloofd geworden, zoo door de onderen als jongere zonen van ons Pruisisch vaderland, daar, waar eene andere taal dan hier gesproken wordt.

»Daarom, hoort het, edele heeren en getrouwe standen! en moge, uit uw mond, geheel het land het vernemen van alle schandelijke toedichtingen (Liesjes) aan welke ik en mijne regering, sedert verjaaren, hebben blootgestaan, appelleer ik aan mijn volk! Van alle snoodheden en boosheden, welke mij welligt nog wachten, appelleer ik, bij voorraad, aan mijn volk! Mijn volk kent mijn naam, mijn heeren! Het is voor hetzelve en het land dat ik mijn heeren en trouw. Mijn volk wil niet het medespreken van vertoogwoordigers, de deeling (Theilung) der Hoogheid der Soevereiniteit, het Breken van alle macht zijner koningen, welke alleen zijne goedredens, zijne vrijheid, zijne welvaart en diepste verkrege schatten (rechten) in bescherming nemen kunnen en zullen nemen; zoo God genaamp is, gelijke lot dus verre. Weerom, echter, mijne heeren! Ik lees de trouw en heere de gemiddelde, dat volk niet in de groene eere-pooten, noch in de jubelkrachten van het feest, noch minder in den lof of de berisping der pers, doch ook zelfs in de bedenkelijke, somwijlen misdadige, eischen van zekere adressen, gelijk die wel tot den troon, aan de standen, of waar ook, komen; ik heb ze, echter, met eigene oogen, in den roerenden dinge der mensche, gezien voor naauw beloofde, naauw aangevangene weldaden; hier, waar geheele menschen naauw den hongersnood ontworstelden; in hunne schone vrede, in hunne natie oogen heb ik ze gelezen voor drie jaren, toen de koningin en ik ons wonen in de stad, toen de koning en ik kwamen; daar is waarheid — en in mijne woorden is waarheid, wanneer ik zeg: Dat is een heerlijk volk! en ik gevoel al het geluk, aan het hoofd van dit volk te staan. En uwe harten zullen mij verstaan en met mij instemmen, wanneer ik, in deze gewichtige uke, u ten dringendste aanbevele: Toont u volk en volk waardig.

»Doortichtigste, edele vorsten, grafen en heeren! gij zult in de stelling, welke mijne wet u op den vereenigden landdag geeft, mijn oogmerk doorgrond hebben dat dezelve eene waardige, met het wezen des Duitschen heeren verdrag overeenkomstige, aan het welzijn des lands dienstbare zij. — Ik vertrouw van u dat gij, heeren! in deze dagen diep zult gevoelen, dat het recht en wat er verschilt wordt, om de deelen te laten te zijn. Gij zult, heeren! uwe regten en plichten, die gij, heeren!

Ugezonderd stukken.

De graanwet en de Groninger maatschappij.

De borstelijke swynen maken meer gebreke, dan de woldragtende schaapen.

Dit is volkerisze coornheit.

(Vervolg van no. 25)

»Verder verklaart gij niet te kunnen begrijpen iets, dat ons onderdaan spreekt: »het de voorstanders der graanwet doorziet (deze is inderdaad de zaak) hunne zaak verdedigd, laat staan, dat gij, heeren! de zaak van de landbouwers, welke tegen de wet worden ingebracht, vindt men nauwelijks aangerond. Indien dat waarheid is, geleerde heer! dan hebben de bestrijders der graanwet, bij de discussie over dezelve in de Tweede Kamer der Staten-generaal, in december 1835, ook geen wezenlijke bezwaren tegen de graanwet ingebracht. Immers, het hoofddoel onzer memorie is geweest — gelijk ook in den zamenhang werd gezegd — om alle bezwaren (door H. E. M. tegen) der graanwet, zoo getrouw mogelijk te vermelden, en met de graanwet na te gaan, of en in hoeverre de uitkomst die bezwaren gegrond zijn bevonden, na een onderzoek van bijna negen jaren en wij vragen u nu, ja, wij vragen het op uw geweten af, of wij daarbij een enkel bezwaar van eenige beteekenis zijn voorbijgegaan en of wij niet al de bezwaren van H. E. M. tegen de graanwet bijgebragt, in 8 rubrieken, stuk voor stuk, zonder u gelijk hebben wederlegd. Van al die punten nu is geen enkel door u aangelast, veel minder wederlegd; integendeel, gij schertst in uw stuk in het wilde rond; kraamt bombast uit en offert Heer goede trouw en waarheid op, door, met eene enkele pennestreek, te zeggen, dat wij wezenlijke bezwaren nauwelijks hebben aangevoerd.

Nu komt gij, in uw artikel, tot beter voornemen, door bewijzen te beloven voor uwe stellingen. Jammer slechts, dat gij er niet beter aan voldoet en het bloot bij beloven laat. Immers, na eene lange, bombastige, redepering over het deel en de gevolgen der bescherming van den landbouw, komt gij tot de slotsom, dat wij daardoor rijk zouden worden. Maar hoe strookt dit met uwe vroeger geniete opinie in het door u geteekende Zutphensche adres? Daar toch noemt gij de graanwet eene ongenoegzame en eene bedriegelijke bescherming, die het bedrijf, hetwelk zij heet te bevorderen, geheel onoverander laat; verder zegt gij in uw artikel in de *Arnhemse Courant* dat alleen de landeigenaars door de graanwet worden bevoordeeld. In het genoemde Zutphensche adres beklagt gij u, dat de landbouwers geen afstand van de bescherming willen doen en nog steeds bescherming willen genieten; waarlijk, mijnheer! het is u niet plus in het hoofd.

Verder schrijft gij, in de *Arnhemse Courant*, dat wij zeggen: »Maar het volk van Nederland, dat zijn wij. De landbouwers maken de overgrootmeerderheid der natie uit.» Dat is alweder eene grove onwaarheid en wij achten het dus niet noodig, om de daarop door u gebouwde redenering te wederleggen.

Daarop volgt van u eene verklaring, dat gij, hetgeen door ons wordt gezegd, omtrent de belangen van handel, branders en brouwers, met stilzwijgen zult voorbijgaan (een verstandig besluit, voorwaar!) maar wilt spreken als verbruikers in het belang der massa. Gij meent daaraan te voldoen door te betoogen, dat het voor de ingezetenen van ons land volkomen hetzelfde is of de haver, voor onze armee beoogd, op onze grond geteeld of wel van buitenlands wordt aangevoerd; dat het er slechts alleen op aankomt wat het goedkoopst is.

Maar als deze uwe stelling juist is omtrent de haver, dan moet zij dat ook zijn omtrent andere ja, omtrent alle artikelen, omtrent alle productie, omtrent alle takken van nijverheid, dus ook omtrent de producten van de houtteelt, welke door de wet van den 19den juni 1825 (*Staatsblad* no. 28) beschermd zijn. Als dan nu dat alles tot lager prijs, dan waarvoor het bij ons voortgebragt kan worden, van buitenlands geleverd kan worden, dan zouden wij spade en ploeg, hamer en spool kunnen laten rusten — onze scheepstimmer-werven laten stilstaan — vreemde vloeten het benoedigde van Oost- en Westindië, uit de Oost- en Zwartee, of waar het maar goedkoop te verkrijgen is, kunnen laten aanbrengen! Maar wat zoude de massa, waarvoor gij zoo wilt spreken en waarvoor gij, puna uit menschevriendheid, het harnas hebt aangeschoten, wat zou dan de massa doen en wie zou dan voor haar die vreemde producten betalen? — van waar zoude het geld komen ter betaling van de belasting op onze landerijen, ja op alles wat wij bezitten en gebruiken, loodzwaar de belasting? Van waar het geld voor de fractematten van het heit van ambtenaren, die ons het brood en dardes maken dan de graanwet, die ons uitzuigen en waartoe ook een groot gedeelte der onderrekenaren van uw adres, ja waartoe mis-schien wel ook gij zelf behoort? Maar die ambtenaren zouden dan ook voor een groot deel te missen zijn, en de nog beoogd zijnden veel goedkoop en welligt een veel beter gebak dan de thans bestaanden, uit Meesterland, Osnabruck of van elders aangevoerd moeten worden. Hoe kan gij toch zoo iets stellen, hoog zijne verstandhoudende!

Wij zouden veel te verwonderd worden, anders zouden wij u bijzonderheden aantoonen, hoe de Nederlandsche natie, thans reeds ongelukkig genoeg, door uwe staatshuishoudkunde nog ingestukkiger zoude worden dan de arme en uitgezogen leden, onder welke thans duizenden den hongersnood sterven of bij welke de vruchtbare gronden van wege der staat, ter bebouwing, aauwaard worden.

Gij sprakt, zegt gij (en dat is waarachtig niet verzeerd over u, om de schouwspelen) als gebroeken, als consumateurs (en dat zijt gij waar-schijnlijk meer, dan landbouwer of belangstellende in den landbouw, zoo als gij u toekent zelve) — maar gij, heeren! als gebroeken en tereus als privaatschouwers, die hier moeten spreken in het waarachtig belang der werkende klassen en dan hadt gij, zoo als wij reeds hebben aangegeven, de belasting op het gemaal moeten bestrijden, dan hadt gij moeten spreken over het onregelmatige en schandelijke van de belasting op de turf, op zout en zoo veel andere, welke oorzaken, als de noodwendigste levensbehoefte van miljoenen te verkrijgen zijn, onder althans dan de wet van den 29sten december 1835 zoo te hekelen! Maar gij wilt de eerste behoudende, om die riks-belastingen te laten blijven drukkende op de minvermogene burgerklasse, opdat gij, en sticht alle hooge ambtenaren en die tot de gilde der aristocraten behooren, van de belastingen verschoond blijven; om langs dien weg de burgerij langzaam met te zuigen en zoo goede en aristocratische gevoelens betor droeg te kunnen drijven. Nog eens! *Ex ungue leonem!*

Gij ziet, wij kpesteren geheel andere staat- en landhuishoudkundige gevoelens dan gij mijnheer! Ode geproven, dat al wat op den Nederlandschen grond geteeld of op andere wijze voortgebragt wordt en hetwelk of het produkt van elders vervangt of voor den uitvoer dient, het nationaal vermogen bespaart, of vermeerdert en zilverre winst voor de massa is. Kunt

gij u wel het bestaan eener maatschappij denken, waarvan alle leden consumateurs zijn, zonder zelve iets voort te brengen? — Hadt gij ter goeder trouw gehandeld, omtrent hetgeen gij, zoo regt naif, de paarde-haver-kwestie noemt, dan hadt gij in aanmerking moeten nemen, dat de haver in onze memorie vermeld wordt ter wederlegging van het gezegde van Z. Exc. den heer minister van financiën, »dat de haver een »artikel is, dat geene vreemde concurrentie te duchten heeft.» Z. Exc. verschilt alzo ook zeer met u in gevoelens en beschouwt vreemde concurrentie wel degelijk als iets, dat te duchten is, en »dat dus »de kinderlijke onnoozelheid, die gij ons toeschrijft, met ons gemeen te hebben.

Zonder dat de door u beloofde bewijzen geleverd zijn, zegt gij, nog kortelijk een ander punt te willen behandelen. Dat punt bevat een zeer onkieschen, ja een schandelijken uytval, welke nimmer bij iemand van eenige opvoeding verwacht kan worden, tegen de Gedeputeerde Staten dezer provincie en welke uytval eindigt met de volgende zinsnede: »naardien »die heeren, bij meer dan eene gelegenheid, getoond »hebben, hunne benevelde blikken nimmer buiten »de enge grenzen van uwe provincie te hebben ge- »worpen» enz. Alleen zullen wij hierop dit antwoor- den, dat wij, naar uw geschrift te oordeelen, gelooven, dat gij nog nooit uw heekje van den haard verlaten hebt en herinneren u tevens aan de volgende dichtregelen van onzen IMMERSZEL:

»Verdacht is 't vonnis, dat men spreekt,
»Waarom bescheidenheid ontbreekt!

Eindelijk ontwikkelt gij uwe gedachten over het voor het algemeen wenschelijke, dat de ongelukkige toestand van den landbouw in 1823 maar niet ter hulp ware gekomen en er nog maar meer geregeldijke verkooping hadden moeten plaats vinden. Gij stelt daarbij verder het belang van den landbouw gelijk met dat des verderfelijken handels in Spansche, — Grieksche en Amerikaansche fondsen. Deze vergelijking, deze redenering is zoo absurd van iemand, die in het Zutphensche adres heeft verklaard »den land- »bouw als den eersten, voornaamsten, nulligsten, »edelsten en onmisbaarsten tak van volksbestaan te »beschouwen», dat men ons wel zal willen verschoonen, daarover iets in het midden te brengen en doen dit dan ook om die reden niet, nu gij verder ons zoo even vermelde lofreda op den landbouw verwijselt tegen de volgende schandelijke betuiging: »Uwe »vrees voor gebrek, in tijd van oorlog en bij misge- »was in het buitenland, zal wel niet ernstig gemaand »zijn, en zou, in elk geval, niet ten voordeele van »onze graanwet pleiten. Gelieft slechts te bedenken, »dat gij er in een meer dan tien-jarig tijdvak niet in »hebt kunnen slagen, om ons van buitenlandsche »hulp onafhankelijk te maken.»

»Dat wij ons door eene tegenovergestelde handel- »wijze eijnsbaar aan alle volken zouden maken, is »nderom eene van die beweringen, welke wel eenen »glissaloch maar geene ernstige wederlegging waardig »zijn, terwijl wij ronduit bekenen, dat, indien het »gevolg van vrijen handel zijn moest, gelijk gij het »beweert, dat alle volken ons kunnen overdoel toe- »zouden zonder van ons iets terug te eischen, wij »geenen aanbevelingswaardiger grond tot de onver- »wijldte toepassing van het beginsel van vrijen han- »del zouden kunnen bedenken. Dat zoudde werke- »lijk eene weldaad zijn. Wij hopen, echter, va- »orig, dat gij in dezen juist moogt hebben gepre- »sedeerd, dan kunt gij den ploeg en de spade laten »rusten en u, met de handen in den zak, op uw »gemak ergeren aan uwe paarden, die alsdan, hoe »ongaarne ook, toch ook vreemde haver zullen moe- »ten verslonden.»

Verder blijkt nog uwe waarheidsliefde en goede trouw, dat gij, als wij, om het belang van den vaderlandschen landbouw aan te toonen, vermelden, dat Groningen alleen jaarlijks 70,000 lasten graan optevert, die voordragt als een bewijs van te willen hoemen op onze winsten, en, daarop bouwende, veroorlooft gij u eene reeks van valsche, en laag hart verandende beschuldigheden!

Ook al even onopast is uwe aanhaling van het gezegde van Ponsard: »dat het eene dwaasheid is, »zich in vredes tijd aan hongersnood bloot te stellen »uit angst, om, bij oorlog, gebrek te vallen lijden.» Waaruit vindt gij toch aantelding, om te veronderstellen, dat wij daarover niet even kon denken? Maar iets anders is het wat wij voorstaan, het is, in vredes tijd ons op ons behoud te stellen, en ons eigen landbouw toe te leggen, ten einde dat in tijden van oorlog, of wanneer ons de weg van elders ver- hinderd wordt, ons zelve te kunnen redden.

»Hoe kan het bestaan van een landbouw, die »geen of een klein beetje van de omstandigheden »vervaardigt, voldoende voor de behoeften van »den landbouw te zijn? — Maar, mijnheer! vergeef het ons, maar de voortgelede leetuur hebben wij volstrekt geene behoefte, sedert wij het door u geschreeven artikel in de *Arnhemse Courant* gelezen hebben. Wij zullen ten slotte ook zoo vriendelijk zijn, u hierbij kosteloos toe te zenden een exemplaar van een werk van grooter omvang, hetwelk hier gedrukt en uitgegeven is, ten titel voerende: *Draakboek, betrek- »kelijk de graanwet en Aanteekeningen uit statistiek*

en geschiedenis, graanbouw en graanhandel betreffende, waaruit de doelmatigheid der beschermende regten zoo duidelijk wordt aangetoond, dat wij ons plegtig verbinden, om nimmer weder beschermende regten te zullen vordedigen, zoo gij, of een der andere Zutphensche heeren, in staat zult zijn, om de in dat werk vermelde daadzaken en redeneringen grondig te wederleggen.

Z.
Groningen, den 9den maart 1847.

(De redactie der *Arnhemsche Courant*, ofschoon ongaarne aan andersdenkenden eene plaats in hare kolommen weigerende, had, echter, uit hoofde van den onwettigkelijken vorm en inhoud van dit stuk, besloten hetzelfde niet te plaatsen. Zij is, evenwel, daartoe overgegaan op uitdrukkelijk verlangens des stellers van het bestreden artikel, die haar tevens versocht heeft te melden, »dat hij op de openbaarmaking daarvan aandringt ten einde iedereen in de gelegenheid te stellen, om te beoordeelen, wat zij hebben te verduren, die, geheel belangeloos, als verdedigers der waarheid optreden tegen eigenbaat en »schraapsucht; dat hij niet kan besluiten, een stuk te beantwoorden, overvloeiende van beleedigende uitdrukkingen en onverdiende toespelingen en zich bepaalt bij de uitnoodiging, aan allen gerigt, die in de zaak belang stellen, om nogmaals het Zutphensche adres (*Arnhemsche Courant* no. 228, 1846) en »het aangevallen artikel (*Arnhemsche Courant* no. »228, 1846) beiden van dezelfde hand afkomstig, in handen te nemen, ten einde zich te overtuigen, of »daarin iets voorkomt, dat aanleiding kan geven tot »zulke lage aanvallen als waaraan hij nu blootstaat. »Voor diegenen, echter, die daartoe niet in de gelegenheid mogten zijn, wenscht de steller te hebben »herinnerd, dat de schandelijke en onkiesche uitval »tegen heeren Gedeputeerde Staten van Groningen, »welken men hem verwijt, hierin bestaat, dat hij »verklaarde, weinig waarde te hechten aan het ge- »voelen van Hun Edel Groot Achtbaren, omdat die »hoeren, bij meer dan eene gelegenheid, getoond had- »den, met den geest van monopolie te zijn doortrok- »ken. Het blijft hem onverklaarbaar, hoe de voor- »standers van bescherming en monopolie hierin eenen »schandelijke uitval kunnen zien. Hij wil, »echter, deze tegenstrijdigheid al wederom gaarne »stellen op rekening van die kinderlijke onnoozel- »heid, waarvan de Groningsche schrijver ook hier »veld-blijken geeft, onder anderen, door niet te be- »merken, dat, »wanneer alle volken ons hunnen over- »vloektoezenders, zonder van ons iets terug te eischen, »hieruit noodzakelijk volgt, dat wij voortaan al onze »hebbestellen niet, als geschenk, zullen ontvangen en »dus, volgens deze leer, door de eenvoudige toepa- »sing van het vrije beginsel, een staat van zaken zou »ontstaan, welken hij zelf als eene Utopie schijnt te »beschouwen, namelijk, eene maatschappij, waarvan »alle leden, consummateurs zouden zijn, zonder zelve »niets voort te brengen.

»Onderzagen bieden de argumenten van dien Gron- »ningschen schrijver, en vooral zijne staatshuishoud- »kundige geloofsbelijdenis, zooveel overeenkomst aan »met de »progreeden, door BASTIAT verzameld en te »boek gesteld, dat men den schrijver, ongeacht zij- »ne bevestiging van dit boekje niet te hebben gelezen, »vermoeden van heimelijk plagiaat verdacht moet hou- »den en, zoo niet, op de aandachtige lezing en be- »paanzing daarvan meer dan immer moet blijven »aandringen.»)

Advertentiën.

Gedronwd. **J. VAN BRED A**
en
E. KEUKEN.
PARIS.
den 9den April 1847.

Op Donderdag den 22sten April 1847, des voormiddags ten 10 ure, zal aan het Huis in de Bakkerstraat, bij de Pastoorstraat, No. 118, te Arnhem, in het openbaar worden verkocht:

Enige nalle **MEUBELEN** en **HUISRAAD**, behoorende tot de nalatenschap van Wijlen Mevrouw Weduwe den Heer **VAN DER KAA**, waaronder **SECRETARE, BUREAU, LEDIKANT, KASTEN, TAFELS** en **STOELEN**, voorts **BED** en **TOEREHOOREN, VLOERKLEEDEN** en **KABRETEN, KAGCHELS, KOPER, TIN, VERLAKK** en **GLAS**, en **AARDEWERK**.

Te zien daags te voren van 10 tot 4 uur.

Op Maandag den 26sten April 1847, des voormiddags ten 10 ure, zal aan het Sterf- huis van Mevrouw de Weduwe **G. VAN VEEB**, aan de oude Kraan te Arnhem, in het openbaar worden verkocht:

En nalle **INBOEDEL**, waaronder **KABINET, BUREAU, LEDIKANTEN, RUSEBANK, PORCELEIN, GLAS** en **AARDEWERK, KOPER** en **TIN, KAGCHELS, VLOERKLEED** en **KARPETTEN, BEDDEN** en **BEDDING, PAARDENAREN MATRASSEN, LINNEN** en **PELLEN**.

Voorts een spelende **KLOK**, gemaakt **ZILVERWERK**, waaronder **TAFEL ZILVER** en een **MOROLOGIE**, wijdens een **SLEEFKOETS** en een **VISCHTUIG**.

Te zien des avonds te voren, van 10 tot 4 uur.

VERKOOP
VAN
PAARDEN EN RIJTUIGEN.

Door het overlijden van den Hoog Wel Geboren Heer Jonkheer **STEENGRACHT VAN OOST-CAPELLE**, zullen, op den 26sten April aanstaande, op het Kasteel *Moijland*, tusschen *Caloar* en *Cleve*, in *Pruissen*, de navolgende **PAARDEN** en **RIJTUIGEN** verkocht worden, als:

- Een *Arabische HENGST*, *Scharff*
- Een driejarige *Engelsche HENGST*.
- Twee goed gedresseerde vijfjarige **KOETSPAARDEN**, *Graauwshimmels*.
- Een dito **RIJPAARD**, *Vos-Bles*.
- Eene *Engelsche MERRIE*, *Weddij*, met **VEULEN**.
- Eene *Arabische MERRIE*, *Messalie*, met **VEULEN**.
- Eene *Duitsche MERRIE*, *Cornelie*.
- Een vierjarig en driejarige **PAARDEN**.
- Twee eenjarige **HENGST-VEULEN** en drie eenjarige **MERRIE-VEULEN**.

De negen laatstgenoemde zijn allen van den *Arabische Hengst* en de *Engelsche Merriën* getrokken.

Verder zes **RIJTUIGEN**, vier twee-spannige **GE- TUIGEN**, twee een-spannige, vijf **RIJZADELS** en verscheidene **RIJSTANGEN** en **TRENSSEN**.

De Rentmeester van *Moijland*:
F. HORSTING.

DIRECTE BELASTINGEN, IN- EN UIT- GAANDE REGTEN EN ACCIJNSSEN.

De **VERIFICATEUR DER COMPTABILITEIT** voor DE **PROVINCIEËN GELDERLAND, OVERIJSEL EN UTRECHT**, residerende te *Arnhem*, als daartoe door Zijne Excellentie den Minister van Financiën gemagtigd, gedenkt aan den meestbiedende, bij inschrijving, met gesloten briefjes, tegen contante betaling, te verkoopen:

Eene partij **GESCHIED PAPIER**, dienstbaar voor **PAPIER-FABRIKEN**, zullende die inschrijvingen voor den 26sten April eerstkomende, *franco*, ingewacht worden, en kan men inmiddels met de voorwaarden bekend worden, even als verdere inlichtingen, enz., aan het Bureau van denzelven verkrijgen.

Arnhem, den 14den April 1847.

De Verificateur voornoemd:
A. G. Baron DE TOUR.

Tegen 1°. Mei eerstkomende,
Voor zeer matigen Prijs te Huur

Een **HUIS**, bezittende verschei- den **KAMERS**, waarvan sommige behange, geplafondeerd en van **STOOKPLAATSEN**, voorts **KELDER, ZOLDER, BERGPLAATS** voor **HOUT** en **TURF**, of **STALLING, WELPOMP** en **REGENBAK**; waarbij een vrij groot **MOESTUIN**. — Het een en ander staande en gelegen aan de *Langestraat* in het *Stadje Huissen*, 1/2 uur van *Arnhem*, 2 1/2 uren van *Nijmegen*, met **Roomsch-Katholieke** en **Protestantsche Kerken**, goede **Scholen**, etc. — Adres bij den Heer **C. J. APPEL**, te *Huissen*, bij *Arnhem*. — *Brieven franco*.

TE HUUR

In de *Provincie Gelderland*, aan den grooten *Weg nabij Zevenaar*, een groot **HUIS** met **TUIN**, enz., benevens **KOETSHUIS** en **PAARDENSTALLING**; of wel eenige **APPARTEMENTEN** in hetzelfde, gemeubileerd of ongemeubileerd; met of zonder **KOST**; hetzij per jaar of voor de zomertanden, en des verkiezenden ter stond te aanvaarden.

Nadere inlichtingen zijn, per *franco-briefje*, onder **Letter X, No. 2**, te verkrijgen bij den **Boekhandelaar H. A. ZWEEBS**, *Kaiverstraat* No. 168, *Amsterdam*.

Laarzen- en Schoenen-Magazijn

G. H. ZIEGELAAR.
Op den *Dam*, bezijden het *Palais*, No. 6, te *Amsterdam*,

zijn te bekommen:

- Stoffen **HEERE-LAARSJES** of **BOTTINES**, naar den laatste smaak van *Paris*, het paar 3.00
- Lakensche dito dito, met **Knoopjes** en ge- lakte **Voervoelen** 3.50
- Stoffen **DAMES-LAARSJES** van de laatste kleuren 2.50
- Ido dito met **Knoopjes** 2.00
- Ido dito op den voet gezogen 1.75
- Goud- en gelakt-lederen DAMES-SCHOE- NEN**, van de beste kwaliteit 1.50
- DAMES-ZOMER-PANTOFFELS**, zacht en fraai van kleur 1.00

Alles van de beste kwaliteit, en bewerkt naar den laatste smaak van *Paris*; door het zenden van eenen ouden schoen kan men de maat volkomen passende geyen.

Fastgestelde prijzen. *Brieven en pakjes franco*.

Uit de Hand te Koop,
eene partij extra best **HOOI**, bij **J. A. GUSSE- HOFEN**, te *Velp*.

UIT DE HAND TE KOOP:
Bij **J. C. CORMAN**, te *Gent* (*Over-Betuwe*) plus minus *vijftien duizend Nederlandsche Pond* beste kwaliteit **UITERWAARDEN-HOOI**, *Gent* (*Over-Betuwe*), den 16den April 1847.

+++ **Steenbakkers**, genegen tot het lever- + van p. m. **90,000 GEBAKKEN STEEN- + NEN**, kunnen zich, in persoon of vrachterijze *brieven*, aanmelden bij **JOHANN IHLHORST**, *Timmerman te Oosterbeek*, ten einde zich over kwaliteit, tijd van levering en te verstaan.

+++ **Onmiddellijke genezing door + PILLEN en ZALF** van Professor **HOL- + LOWAY**, van eene *twintig jaar lang slechte gezondheid*. — *Uittreksel uit een brief van de Wel-Eerwaarden Heer GEORGE PRIOR, Kap- laan te Meeuwgh, Lettenkenny, Carrigart, in Ire- land, 2 Mei 1845*: »wanneer **HOLLOWAY** Mynheer, op een korten afstand van mijne woning woont een kleine pachter, die gedurende 20 jaren eene slechte gezondheid had en nauwens eenige ver- licting door ondervond. Ik heb hem een doos uwe Pillen gegeven, die hem zooveel goed deden, dat hij zegt in geen 26 jaren zich zoo wel gevoeld heeft als na het gebruik nwer *Middelen*. Was geteekend **GEORGE PRIOR**»

Zijn, op *franco-aanvraag*, a constant te bekomen bij de Heeren **F. ROMEIJN, Fz.**, *Depôthouder te Arnhem*; **J. P. VERLINDEN**, te *Bergen op Zoom*, of aan het *Hoofddepôt* bij den Heer **J. VAN SANTEN KOLFF**, te *Rotterdam*, alsmede te *Londen*, *Strand 244*, **HOLLOWAY'S** *Etablis- sement*.

Rijn-Stoomboot-vaart
KEULSCHE-MAATSCHAPPIJ

DAGELIJSCH E DIENST
Van *Arnhem* direct naar *Keulen*, *Mainz*, *Hannheim*, *Straatsburg* en tusschen ge- legen plaatsen.

Vertrek van Arnhem, des morgens ten 6 ure, om nog denzelfden avond te Keulen aan te komen.

Nadere inlichtingen te bekomen bij de Kantoren van de *Algemeene Expeditie Maatschappij (JONKER)* met welke *Diligence-Diensten* deze *Vaart* in onmiddellijk verband staat.

Arnhem, 23 Maart 1847.

H. BUDE, G. J. Z.

DE STOOMPOST
WEEKBLAD VOOR NIJVERHEID, STAAT- EN LETTERKUNDE.

Na gedurende circa **DRIE JAREN**, bestaan te hebben, heeft de *Redactie* besloten, hare kolommen, ook voor *Slaaf- en Letterkunde* open te stellen. Ten gevolge hiervan, zal dit *Weekblad*, behalve, zoo als vroeger, al het merkwaardige omtrent aange- genheden van *Snoerwegen, Stoomvaart, Nij- verheid en Handel*, voortaan tevens in ieder No. bevatten een *staatkundig Oorsigt der Week*, waarin alle belangrijke berigten worden opgenomen. De beschouwingen der *Redactie* zullen steeds zijn ge- schreven met waardigheid, onpartijdigheid, en, zonder aanzien des persoons, van een vrijzinnig ge- zigtspunt uitgaan, en het zal altoos het streven der *Redactie* zijn, de werkelijk liberale beginselen met alle kracht te helpen verspreiden. Betsmeer is de *Redactie* ook bereid, ingevonden artikelen, mits aan deze vereischten voldoende, in hare kolommen op te nemen.

Het blad verschijnt des *Zondags*. Het abonnement bij **M. P. VAN STOCKUM**, *Boekhandelaar te Gravenhage*, op is voor 3 maanden **fl. 10**; *franco* voor de *post* 1.25; voor de *rest* 1.00 per regel; het jaarabonnement **fl. 30**.

Bij **J. M. E. MEIJER**, *Boekhandelaar te Amster- dam*, is van de *partij gekocht en alom verzonden*:

DESCRIPTION
DE LA **CHAPELLA CARLOVINCIENNE ET DE LA CHATELLE ROMNE**
RESTES DU CHATEAU DE NIMEGUE
RECHERCHE ARCHEOLOGIQUE

PAR **ALEXANDER OLLEAUX**,
AVEC LES PLANS

COURS, *ILLUSTRATIONS, DETAILS ET DES VUES DES COLONNES*, etc.

Gr. 4o, a **fl. 2.50**.

Waterhoogte te Arnhem.
Den 16 April 1847 3 Palm 9 Daam; gev. O.D. gev. 9.9
Te Arnhem, bij **C. A. THIEME**, *Boekdrukker*.